

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: **BUSINESS LEASE s.r.o.**
se sídlem Praha 5 – Jinonice, Radlická 714/113a
zastoupený Mgr. Petrem Fojtkem, advokátem
se sídlem Praha 2, Štěpánská 540/7

proti

žalovanému: **ČD Cargo, a.s.**
se sídlem Praha 7 – Holešovice, Jankovcova 1569/2c
zastoupený Mgr. Miloslavem Strnadem, advokátem
se sídlem Praha 2, Jugoslávská 620/29

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016 zn. 0297/2016/O25

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek zaplacený za řízení o žalobě ve výši 3.000,- Kč. Tato částka bude žalobci vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Fojtky.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací (dále též „žádost o informace“) v podobě kopií vyjmenovaných dokumentů, které souvisely s výběrovým řízením na zakázku „Zajištění služeb operativního leasingu osobních a vybraných užitkových vozidel pro potřeby ČD Cargo, a.s.“ (dále též „výběrové řízení“). V žádosti o informace žalobce požadoval zaslání těchto dokumentů:
 - *nabídkové ceny vítěze výběrového řízení, která zahrnuje jak vyplněnou tabulku podle čl. 4. 2. zadávací dokumentace, tak vyplněnou tabulku podle přílohy č. 4 zadávací dokumentace pro jednu každou skupinu/podskupinu vozidel;*
 - *návrh rámcové smlouvy ve smyslu zadávací dokumentace podepsaný vítězem výběrového řízení a VOP vítěze výběrového řízení, pokud byly součástí smluvní dokumentace, s případnými modifikacemi ve smyslu čl. 3.5 zadávací dokumentace;*
 - *rámcovou smlouvu podepsanou společností ČD Cargo, a.s. a vítězem výběrového řízení (uzavřená rámcová smlouva), včetně všech dokumentů, které jsou její nedílnou součástí nebo přílohou (např. VOP, včetně jejich modifikace podle čl. 3.5. zadávací dokumentace, není-li toto obsaženo v samotné rámcové smlouvě, cenová ujednání pro každou skupinu/podskupinu vozidel bez kalkulace ceny a cenové ujednání s kalkulací ceny pro jednu každou skupinu/podskupinu vozidel;*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- jednu tzv. dílčí smlouvu ve smyslu čl. 1.3.8 zadávací dokumentace uzavřenou na kterékoli vozidlo, které bylo společností ČD Cargo, a.s. předáno vítězem výběrového řízení.

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný je tzv. veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Žalovaný vznikl z rozhodnutí společnosti České dráhy a.s., jako jediného zakladatele a současně jediného akcionáře. Po větší část své existence měl žalovaný licenci k provozování veřejné drážní dopravy, tedy k uspokojování obecných přepravních potřeb podle předem vyhlášených přepravních podmínek, zveřejněného jízdního řádu a tarifu. Změna licence z přelomu let 2013/2014 byla účelově vyvolána žalovaným. Měla za cíl vymanit jej z vlivu zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný tak sice zůstal tzv. „národním“ dopravcem, ale napříště již nebyl ani veřejným ani sektorovým zadavatelem. Žalobce dále zdůraznil, že na tvorbě orgánů žalovaného se podílí společnost České dráhy a.s., která při výkonu působnosti valné hromady volí představenstvo a dále členy dozorčí rady žalovaného vyjma těch členů dozorčí rady, které volí zaměstnanci. Jediným akcionářem společnosti České dráhy a.s., je Česká republika. Stát tedy jednoznačně nepřímou ovládá žalovaného. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 3. 2016 č.j. 2 As 155/2015-84 a v něm jako nejvýznamnější kritérium pro podřazení soukromoprávního subjektu pod pojem veřejná instituce podtrhl jeho efektivní ovládnutí státem. Nemusí přitom jít pouze o ovládnutí přímé, a může se jednat též o ovládnutí nepřímé, prostřednictvím třetí osoby. Roli takového prostředníka plní u žalovaného společnost České dráhy a.s., ovládaná státem jako jediným akcionářem. Žalobce považuje dopisy žalovaného ze dne 22. 11. 2016 zn. 029/2016/O25 a ze dne 13. 12. 2016 zn. 0316/2016/O25, kterými žalovaný reagoval na jeho žádost o informace, z materiálního hlediska za takový projev vůle, který je rozhodnutím o odmítnutí žádosti ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., resp. potvrzením rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Pokud žalovaný odmítl poskytnout žalobci informace s odůvodněním, že nemá informační povinnost podle zákona č. 106/1999 Sb., jedná se o nezákonná rozhodnutí pro rozpor s § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a žalovanému nařídil povinnost poskytnout žalobci informace k výběrovému řízení.
3. Žalovaný navrhl odmítnutí, resp. zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že nevyhověl žádosti o poskytnutí informací, neboť není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., a tudíž nemá povinnost poskytnout požadované informace. Zdůraznil, že zákon č. 106/1999 Sb., pojmové vymezení veřejné instituce postrádá, a je tak ponecháno judikatuře a právní teorii. Kritéria pro určení veřejné instituce definoval Ústavní soud ČR v nález ze dne 24. 1. 2007 sp. zn. I. ÚS 260/06 (dále jen „náleze Letiště Praha“), přičemž za podstatné považuje tyto okolnosti:
 - a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu),
 - b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli),
 - c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli),
 - d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce, a
 - e) veřejný nebo soukromý účel instituce.
4. Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze, podle toho, jaká povaha bude z komplexního posouzení daných kritérií převažovat.

5. Skutečnost, že ve společnosti žalovaného drží podíl společnost České dráhy, a.s., jejímž jediným akcionářem je Česká republika, ze žalovaného nedělá veřejnou instituci. Žalovaný je obchodní korporací – akciovou společností, podnikatelem vykonávajícím obchodní činnost za účelem dosažení zisku. Nehospodáří s veřejnými prostředky ani nenakládá s veřejným majetkem. Orgány žalovaného jsou konstituovány valnou hromadou stejně jako v jiných obchodních společnostech. Nad obchodní činností žalovaného není vykonáván žádný zvláštní státní dohled.
6. Žalovaný zdůraznil, že veřejný účel instituce jako její typický znak je pro určení povahy instituce jako veřejné stěžejní. Takové entity dle NSS obstarávají věci typicky ve veřejném zájmu nebo určené pro veřejnost (poskytují zcela nebo zčásti prostřednictvím tržního mechanismu určité služby související více či méně s veřejným zájmem, například provozují letiště, sportoviště, koupaliště, kulturní a umělecké instituce, městskou hromadnou dopravu, vyrábějí elektřinu, provádějí jiné faktické činnosti jako například vědecký výzkum, nejrůznější měření, analýzy aj. Zatímco u společnosti ČEZ, a.s. lze v souladu s touto definicí podle NSS konstatovat veřejný zájem na jejím provozu, žalovaný svou činností spadá jednoznačně mimo tento rámec. Svou činnost provozuje za účelem dosažení zisku, hlavním předmětem jeho činnosti je provozování drážní dopravy podle zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách (dále jen „zákon o dráhách“) v rozsahu vydaných licencí. Žalovaný je přitom oprávněn provozovat pouze neveřejnou drážní dopravu. Vstupuje do smluvních vztahů pouze jako neveřejný nákladní dopravce, a to vždy na individuální bázi s individuálními smluvními partnery a tento vztah se vždy řídí pouze mezi stranami individuálně dohodnutými smluvními podmínkami. Účel činnosti žalovaného nelze žádným způsobem vykládat jako uspokojování obecných přepravních potřeb, tj. jako uspokojování obecného/veřejného zájmu. To by bylo v rozporu s explicitním dělením dopravy veřejné a neveřejné podle § 24 odst. 2 a 3 zákona o dráhách. Žalovaný provozuje činnost, která má čistě obchodní povahu a účel. V rámci toho se účastní otevřené obchodní soutěže s ostatními podnikateli působícími na českém trhu nákladní drážní dopravy za účelem dosažení zisku. Z toho je zřejmý výlučně soukromoprávní účel žalovaného.
7. Žalovaný se dále ohradil proti žalobnímu tvrzení, že změna jeho licence k provozování drážní nákladní dopravy z veřejné na neveřejnou byla vyvolána účelově. Jelikož se jedná o nepravdivé tvrzení, žalobce jej nijak dokládá. Pro rozhodování, zda činnost žalovaného naplňuje kritérium veřejného účelu, je nutné posuzovat toliko současnou obchodní činnost žalovaného, jeho dřívější licence nejsou podstatné.
8. Za zavádějící a rovněž nepodložené žalovaný označil tvrzení žalobce, že žalovaný je národním dopravcem. Pro žalovaného jako neveřejného nákladního dopravce plně působícího na konkurenčním trhu je takové označení zcela nepřipadné, když navíc ani český právní řád žádný takový pojem nezná. Postavení žalovaného v rámci neveřejné drážní dopravy je zcela rovnocenné s dalšími subjekty působícími v tomto oboru. Žalovaný disponuje jen se svým vlastním majetkem a naopak nedisponuje žádnými výhodami či privilegii, například v přístupu k dráze, kterého by ho měly jakkoli zvýhodňovat. Uvedené odpovídá komunitárnímu právu (čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/51/ES).
9. V důsledku provozování pouze neveřejné drážní dopravy není žalovaný zadavatelem ve smyslu zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), stejně tak nebyl zadavatelem ani podle dříve účinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „VZVZ“). I v tom je postavení žalovaného v podstatných ohledech odlišné od ČEZ, a.s. Vymezení veřejné instituce podle zákona č. 106/1999 Sb., a zadavatele podle ZZVZ se přitom v podstatných ohledech prolínají. Oba zákony podle judikatury totožně vyžadují u subjektů, které mají danému zákonu podléhat, veřejný zájem na jejich provozu.

10. Žalovaný doplnil, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) konstatoval, že žádná z činností provozovaných žalovaným na základě příslušných licencí nespadá pod relevantní činnost podle daného zákona. Důvodem je právě absence poskytování služeb veřejnosti, potažmo naplňování veřejného zájmu. Stanovisko ÚOHS dokládá, že podnikání žalovaného nenaplnuje v žádné z jím prováděných činností veřejný účel, což je znak typický pro veřejné instituce.
11. V rozsudcích ze dne 23. 5. 2014 č.j. 11 A 58/2013-36 a ze dne 10. 6. 2014 č.j. 11 A 191/2013-64 Městský soud v Praze přijal závěr, že posuzované subjekty nelze podřadit pod pojem veřejné instituce, neboť nebyl naplněn pojmový znak veřejného účelu instituce. Soud posoudil tento nedostatek jako natolik zásadní, že převážil i ostatní znaky, které by za jiných okolností mohly inklinovat k závěru o jejich povaze veřejné instituce. Žalovaný zdůraznil, že neveřejná drážní nákladní doprava nenaplnuje žádný obecný/veřejný zájem, činnost žalovaného nespočívá v poskytování služeb široké veřejnosti, přičemž žalovaný svou činností ani nerozhoduje o právech jiných osob. Žalovaný není povinným subjektem ani podle zákonů, které jsou ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb., speciální a které upravují konkrétní požadavky na uveřejňování informací v zákonodárcem zvlášť předvídaných případech a situacích. Žalobce po něm požaduje poskytnutí obchodních smluv, přičemž povinnost zveřejňovat smlouvy se v českém právním řádu ukládá zákonem č. 340/2015 Sb., o registru smluv (dále jen „zákon o registru smluv“) a nikoli zákonem č. 106/1999 Sb. Vzhledem k tomu, že žalovaný zveřejňování informací podle tohoto zákona nepodléhá, lze uzavřít, že povinnost poskytovat obchodní smlouvy třetím osobám nemá. Absenci této povinnosti dle speciální právní normy nelze nahrazovat extenzivním výkladem jiných právních norem, včetně zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce navíc žádá informace, které lze označit za obchodní tajemství ostatních uchazečů. Nabídky obnášely obchodně citlivé informace, včetně například nastavení produktů a nabízených služeb, jejichž znalost by mohla být potenciálně zneužita ostatními soutěžiteli k opatření neoprávněné výhody na jejich úkor.
12. Vyjádření žalovaného lze považovat pouze za slušná sdělení, resp. odpovědi k požadavku žalobce, nikoli za rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. Za takové situace je žaloba dle mínění žalovaného nepřípustná. Pokud by soud žalobu neodmítl pro nesplnění podmínek ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
13. Ve vyjádření ze dne 17. 10. 2017 žalovaný poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (dále jen „nálezy ČEZ“), v němž Ústavní soud zdůraznil, že zařazením osoby pod povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., nedochází pouze ke konstatování, že tato osoba je povinna informace poskytovat, ale takové zařazení osoby mezi povinné subjekty se projeví též v povinnostech vést řízení o poskytnutí informací či spravovat spisy. Obstarání těchto povinností se pochopitelně odrazí v personálním, finančním a též časovém zatížení takové osoby, a bude tak mít vliv na jejich základní právo vlastnit majetek nebo právo podnikat či vykonávat jinou hospodářskou činnost. Takto razantní zásah do základních práv a svobod musí mít své věcné opodstatnění a jeho nezbytným předpokladem je adekvátní zákonný základ, který v případě veřejné instituce ve vztahu k soukromoprávním subjektům dán není. Podobně jako v případě společnosti ČEZ, a.s., je i žalovaný podnikatelem, jehož cílem je dosahování zisku v plně konkurenčním podnikatelském prostředí. Poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., by bez jakýchkoli pochybností mělo dopad na fungování žalovaného, znamenalo by značný negativní zásah do jeho postavení a vytvářelo by nerovnost mezi žalovaným a ostatními konkurenty v rámci hospodářské soutěže. I ve světle dotčeného nálezu tedy žalovaného nelze považovat za povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb.
14. V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že veřejnou institucí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., může být také akciová společnost založená podle obchodního rejstříku, resp. zákona o obchodních korporacích, pakliže jejím jediným akcionářem jako ovládající osobou, třeba i

zprostředkovaně, je stát. Jediným akcionářem žalovaného jsou České dráhy a.s., jejichž jediným akcionářem je Česká republika. Je tedy naplněn znak ovládnutí žalovaného státem, byť jde o ovládnutí nepřímé. K tomu žalobce odkázal na bod [71] nálezu ČEZ, z něhož *a contrario* dovodil, že postavení veřejné instituce lze ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., přiznat obchodní korporaci, ve které je jejím jediným akcionářem jiný povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. Poukázal dále na to, že NSS v rozsudku ze dne 27. 2. 2020 č.j. 8 As 145/2018-61 dospěl k závěru, že České dráhy a.s., jsou veřejnou institucí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Na žalovaného byl formou nepeněžitýho vkladu na základě smlouvy o vkladu části podniku ze dne 31. 10. 2007 převeden ze společnosti České dráhy a.s., majetek sloužící k provozování nákladní železniční dopravy. Česká vláda vzala na vědomí ideový záměr založení žalovaného a doporučila představenstvu Českých drah a.s., pokračovat v součinnosti s Ministerstvem dopravy v přípravě materiálu pro rozhodnutí vlády o založení žalovaného, přičemž dne 31. 10. 2007 schválila návrh smlouvy o vkladu části podniku do žalovaného. Ačkoliv byl tedy žalovaný založen rozhodnutím zakladatele podle obchodního zákoníku, nelze přehlédnout, že se tak stalo s vědomím a v důsledku působení moci výkonné jako jedné ze složek státní moci. Bez projevu vůle státu by nedošlo k založení a následně vzniku žalovaného zápisem do obchodního rejstříku. Stát tak nutně stál na počátku existence žalovaného.

15. Pokud jsou orgány žalovaného (představenstvo a dozorčí rada) konstituovány valnou hromadou, je třeba podle žalobce reflektovat skutečnost, že působnost valné hromady vykonávají České dráhy a.s., jejichž jediným akcionářem je Česká republika. Lze tak bezpečně dospět k závěru, že subjektem, který má zásadní vliv na tvorbu orgánů žalovaného, je stát, byť je tento vliv vzhledem k vytvořené struktuře vykonáván nepřímo. Veřejnoprávní aspekt při kreaci orgánů žalovaného je proto zjevný, neboť žalovaný má zcela zásadně omezenou autonomii vůle v tom, jak budou jeho orgány vypadat. Žalobce rovněž poukázal na personální propojení mezi orgány žalovaného a společností České dráhy a.s., které aktuálně vyplývá z obchodního rejstříku, kdy předseda představenstva České dráhy a.s., je současně předsedou dozorčí rady žalovaného a jeden člen dozorčí rady Českých drah a.s., je současně členem dozorčí rady žalovaného.
16. Pokud jde o výkon státního dohledu nad žalovaným, žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2008 č.j. 8 As 57/2006-67, podle kterého je třeba vycházet z konkrétní posuzované situace, nikoli z existence či neexistence státního dohledu nad činností akciových společností obecně. Státní dohled NSS neinterpretuje jako nutně vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled, který může konkrétní subjekt vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu, byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku. Ke stejnému výsledku se NSS přihlásil například v rozsudku ze dne 22. 2. 2017 č.j. 7 As 349/2016-23.
17. Skutečnost, že žalovaný dle svého prohlášení nehosподаří s majetkem státu, nevylučuje, aby byl povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. (viz bod 33 rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2020 č.j. 8 As 145/2018-61). České dráhy a.s., vznikly transformací státní organizace České dráhy a pro jejich založení byl použit státní majetek. Část tohoto majetku, která souvisela s provozováním nákladní železniční dopravy, České dráhy a.s., následně použily jako nepeněžitý vklad do základního jmění žalovaného při jeho založení.
18. Žalobce dále uvedl, že na provozování železniční dopravy je veřejný zájem jakožto na ekologicky šetrnějším způsobu přepravy, jak se podává z § 2 odst. 5 zákona o dráhách. Zákon č. 16/1993 Sb. o dani silniční v souvislosti s tím motivuje provozovatele silniční nákladní dopravy k využívání nákladní železniční dopravy tím, že za splnění podmínek podle § 12 tohoto zákona mají nárok na slevu na silniční dani. Železniční doprava je sama o sobě vždy stejná, ať již je podle svobodné volby provozovatele provozována veřejně nebo neveřejně. Takové rozlišování z ekologického hlediska nebo z možnosti využití této služby ze strany veřejnosti při splnění podmínek nehraje

žádnou roli. Rozdíl mezi veřejným a neveřejným provozováním drážní dopravy v zásadě spočívá ve vyšší míře regulace činnosti provozovatele veřejné drážní dopravy na straně jedné, která je ale kompenzována některými výhodami oproti provozovateli neveřejné drážní dopravy na straně druhé. Provozovatel železniční dopravy tak vždy plní veřejný účel, kterým je ochrana životního prostředí, a to bez ohledu na to, zda tuto dopravu provozuje jako veřejnou nebo neveřejnou. Podle zveřejněného přehledu Drážního úřadu zpracovaného ke dni 30. 6. 2020 měl žalovaný licenci jak na přepravu osob, tak na přepravu věcí. Žalovaný je navíc právním nástupcem společnosti České dráhy a.s., v oblasti nákladní železniční dopravy, která je právním nástupcem státní organizace České dráhy, která byla v době vzniku jediným tuzemským železničním dopravcem s celostátní působností a jejímž základním předmětem činnosti byla přeprava osob a věcí na celostátních dráhách a provoz celostátních drah. Státní organizace České dráhy byla zřízena k veřejnému účelu, kterým bylo zajištění přepravy osob a věcí po železnici v celostátním měřítku.

19. Žalovaný tedy kumulativně splňuje všechna kritéria veřejné instituce podle zákona č. 106/1999 Sb., která vymezil Ústavní soud v nálezu Letiště Praha, a rovněž podmínku státu jako jediného akcionáře, kterou lze *a contrario* odvodit z bodu [71] nálezu ČEZ. NSS se pak opakovaně vyslovil, že není důležité, zda jsou splněny výše popsané znaky kumulativně, ale zdali znaky charakterizující veřejnou instituci u daného subjektu převažují.
20. Jako veřejná instituce se žalovaný nemůže bránit poskytnutí informací požadovaných podle zákona č. 106/1999 Sb., argumentem, že podle jiného právního předpisu nemá informační povinnost stanovenou tímto jiným předpisem. Mezi zákonem č. 106/1999 Sb., a zákonem o registru smluv neexistuje závislost v tom smyslu, že pokud určitá osoba nemá informační povinnost podle zákona o registru smluv, nemá ji automaticky ani podle zákona č. 106/1999 Sb. Účelem zákona o registraci smluv je usnadnění realizace práva veřejnosti na přístup k informacím vytvořením informačního systému umožňujícího bezplatný dálkový přístup a nikoli omezení tohoto práva, k čemuž by vedl výklad podávaný žalovaným za použití argumentu *lex specialis derogat generali*. Ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb., má zákon o registru smluv spíše povahu doplňkovou. To lze dovodit také z toho, že prostřednictvím registru smluv se neuveřejňují informace, které nelze poskytnout při postupu podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím. Konečně i rozsah informací, ke kterým má veřejnost přístup podle zákona o registru smluv, je oproti zákonu č. 106/1999 Sb., značně omezený. Stejně tak nemůže žalovaný argumentovat rozsahem informační povinnosti zadavatele podle ZVZ nebo následného ZZVZ, když po něm žalobce požaduje informace na základě zákona č. 106/1999 Sb. Účel těchto předpisů je odlišný od zákona č. 106/1999 Sb., navíc jde o argumentaci hypotetickou, protože žalovaný podle svého prohlášení ani nebyl zadavatelem podle těchto předpisů.
21. S odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 4. 12. 2014 č.j. 9 Ad 56/2014-28, dále ze dne 2. 7. 2008 č.j. 1 Ans 56/2014-28, rozhodnutí NSS ze dne 28. 3. 2014 č.j. 5 As 75/2013-53 a rozhodnutí ze dne 27. 2. 2019 č.j. 2 As 157/2018-46 žalobce uvedl, že na dopisy, kterými žalovaný reagoval na žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., má být nahlíženo z materiálního hlediska. Dopisy žalovaného de facto představují rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., resp. odmítnutí odvolání, a to bez ohledu na jejich formální stránku.
22. V replice č. 2 k vyjádření žalovaného ze dne 17. 10. 2017 žalobce namítl, že žalovaný dezinterpretuje obsah nálezu ČEZ, neboť Ústavní soud nevyslovil, že povahu veřejné instituce ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., nelze přiznat obchodní společnosti. Z bodu [71] nálezu ČEZ lze podle žalobce *a contrario* dovodit, že veřejnou institucí podle zákona č. 106/1999 Sb., je obchodní společnost, ve které je jejím jediným akcionářem jiný povinný subjekt podle uvedeného zákona. Jediným akcionářem žalovaného jsou České dráhy a.s., jejichž jediným akcionářem je Česká republika. Je tedy naplněn znak 100 % ovládání žalovaného státem, byť jde o ovládání nepřímé.

Žalobce též poukázal na další judikaturu NSS a Ústavního soudu po vydání nálezu ČEZ, a to například na bod [33] rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2018 č.j. 10 As 239/2017-71. Status veřejné instituce ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., byl přiznán obchodní společnosti VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s., přičemž tento rozsudek byl přezkoumán Ústavním soudem, který závěr NSS označil za ústavně konformní (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2019 sp. zn. I. ÚS 4158/18).

23. V duplice ze dne 13. 10. 2020 žalovaný setrval na své argumentaci opřené o judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, kdy stěžejní podle něj zůstávají kritéria vyjádřená v nálezu Letiště Praha. S odkazem na odbornou literaturu zdůraznil, že na daná kritéria nelze pohlížet jako na rovnocenná, protože první čtyři kritéria v zásadě nic o povaze právnické osoby neřeknou. Relevantní je toliko poslední kritérium, kterým je účel existence konkrétního druhu právnické osoby. Pojem veřejná instituce by neměl být interpretován širěji než pojem právnické osoby veřejného práva. Relevantními znaky jsou veřejnoprávní způsob zřízení, plnění úkolů veřejné správy či úkolů ve veřejném zájmu, veřejnoprávní pravomoc a plnění úkolů veřejnoprávními prostředky. Účel instituce musí být posuzován individuálně se zohledněním konkrétních specifik; tento účel nelze posuzovat podle odvětví samotného a jeho dopadů do životního prostředí. Důvod, proč má žalovaný zřízenou licenci pro přepravu osob, je ryze obchodní a k provozování přepravy osob u žalovaného dochází pouze neveřejně.
24. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*
25. Podle § 4 odst. 1 s.ř.s. platí, že *soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).*
26. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. platí, že *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závažně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
27. Podle § 69 s.ř.s. platí, že *žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.*
28. Podle článku 4 odst. 1 Listiny platí, že *povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.*
29. Podle článku 17 odst. 5 Listiny platí, že *státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*
30. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., platí, že *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
31. Podle § 24 odst. 1 zákona o dráhách platí, že *drážní doprava může být provozována veřejně nebo neveřejně.*

32. Podle § 24 odst. 2 zákona o dráhách platí, že *veřejná drážní doprava je doprava provozovaná dopravcem ke uspokojování obecných přepravních potřeb podle předem vyhlášených přepravních podmínek, zveřejněného jízdního řádu a tarifu.*
33. Podle § 24 odst. 3 zákona o dráhách platí, že *neveřejná drážní doprava je doprava provozovaná dopravcem ke uspokojování individuálních přepravních potřeb podle smluvních podmínek.*
34. Soud předně zdůrazňuje, že účastníky řízení nastolená klíčová otázka, zda žalovaný je či zda není veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., je bez ohledu na takto vymezený předmět sporu otázkou předběžnou, jejíž zodpovězení je nutné pro závěr o samotné existenci rozhodnutí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., a § 65 odst. s.ř.s., a tudíž i o existenci předmětu soudního přezkumu. Pokud je požadováno poskytnutí informace po subjektu, na nějž se zákon č. 106/1999 Sb., nevztahuje, nemá takový subjekt nejen povinnost požadovanou informaci poskytnout, ale nemá též pravomoc k vydání rozhodnutí o odepření informace, resp. o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Jinými slovy řečeno, soud nemůže přistoupit k věcnému přezkumu žalobní námitky týkající se odepření poskytnutí požadované informace, nebudou-li naplněny podmínky řízení spočívající v existenci rozhodnutí, jakož i správního orgánu (povinného subjektu), který by toto rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. vydal.
35. V řízeních, která se týkají žádostí o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., je tedy pro posouzení pravomoci soudů ve správním soudnictví klíčová úvaha, zda se žalovaný, po kterém jsou požadovány informace, nachází v postavení povinného subjektu dle § 2 odst. 1, 2 téhož zákona. Pokud povinným subjektem je, je nutné na něho nahlížet v souladu s definicí obsaženou v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako na správní orgán, který může autoritativně působit v oblasti veřejných subjektivních práv a povinností. V opačném případě by soud musel žalobu odmítnout, byť by tak mohl učinit - v daném případě poněkud nezvykle - až poté, kdy by postavení žalovaného z pohledu informačního zákona vyhodnotil hmotněprávně. Bez odpovědi na tuto otázku však není postaveno nájisto, zda je vůbec dána pravomoc soudů ve správním soudnictví (viz rozsudek NSS č.j. 9 As 56/2014 – 28 ze dne 4.12.2014).
36. Povinnost veřejné moci poskytovat informace je zakotvena v článku 17 odst. 5 Listiny a zákon č. 106/1999 Sb., je jedním ze zákonných instrumentů, který toto právo na informace umožňuje realizovat zejména tím, že vymezuje povinné subjekty a rozsah jejich informačních povinností. Nelze přitom přehlížet, že smyslem práva na informace je kontrola činnosti veřejné správy, mj. též kontrola vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem (viz rozhodnutí NSS ze dne 7. 5. 2008 č.j. 1 As 17/2008-67). Jelikož žalovaný není správním orgánem, územně samosprávným celkem či jeho orgánem, bylo namístě zkoumat, zda má postavení veřejné instituce, tedy zda se v případě žalovaného jedná o subjekt soukromého práva, kterého informační povinnost podle zákona č. 106/1999 Sb., nestíhá, nebo naopak zda je subjektem, jehož veřejnoprávní charakter (v širším smyslu) predikuje jeho informační povinnost ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Výkladem termínu „veřejná instituce“ se v jednotlivých případech konkrétních subjektů zabývala četná judikatura správních soudů i Ústavního soudu a vytyčením relevantních hledisek vytvořila obecně aplikovatelné vodítko, pomocí kterého lze odlišit soukromou instituci od veřejné. Za judikатурní pilíře lze v tomto směru označit především nálezy Letiště Praha a nálezy ČEZ. Oba tyto nálezy se doplňují a nejsou ve vzájemné kolizi (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019 sp. zn. II. ÚS 618/18), přičemž vychází z následujících pěti základních definičních znaků, jejichž optikou je třeba posuzovat, zda má posuzovaný subjekt veřejnoprávní či soukromoprávní charakter:
- a) *způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu;*

- b) *hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano jedná se o znak vlastní veřejné instituci);*
- c) *subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci);*
- d) *existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci);*
- e) *veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel instituce je typickým znakem veřejné instituce).*

37. Soud proto přistoupil k posouzení toho, zda žalovaný naplňuje jednotlivá kritéria veřejné instituce či nikoli. V této souvislosti považuje za potřebné odkázat na rozhodnutí NSS ze dne 8. 4. 2020 č.j. 10 As 227/2018-41 a ze dne 27. 2. 2020 č.j. 8 As 145/2018-61, v nichž bylo akcentováno, že: „*K určení toho, zda lze obchodní společnost podřadit pod pojem „veřejná instituce“ podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být (kumulativně) splněna jak kritéria uvedená v nálezu ČEZ (v bodech 70 a 71 tohoto nálezu), tak kritéria veřejné instituce, jak byla definována v nálezu Letiště Praha. Jinými slovy je zapotřebí, aby akcie či podíly obchodní společnosti byly ze 100 % vlastněny státem (v širším slova smyslu) a zároveň aby byla splněna kritéria vymezená v nálezu Letiště Praha (...)*“ (zvýraznění podtržením přidáno soudem).

38. Stran posouzení způsobu vzniku (a zániku) žalovaného dle v pořadí prvního rozlišovacího znaku nelze jakkoli přehlížet skutečnost, že při vzniku žalovaného byla přítomna výhradně vůle státu, byť se tak stalo zprostředkovaně skrz společnost (obchodní korporaci) České dráhy, a.s., jejímž jediným akcionářem je stát a pro jejíž vznik byl použit státní majetek (§ 4 odst. 2 zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železnic a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů). Ze smlouvy o vkladu části podniku, kterou dne 31. 10. 2007 jako vkladatel uzavřela společnost České dráhy, a.s., a jako správce vkladu žalovaný, plyne, že „*Byla vyčleněna a definována funkční část podniku vkladatele jako ucelená a samostatně hospodařící složka, která je plně způsobilá pro provozování železniční nákladní dopravy; Česká republika jako jediný akcionář společnosti České dráhy, a.s., vykonávající podle ustanovení § 12 zákona č. 77/2002, o akciové společnosti České dráhy ... (...) práva akcionáře prostřednictvím řídicího výboru dne 20. září 2006 vzala na vědomí ideový záměr založení dceřiné společnosti ČD Cargo, a.s. (...) a doporučila představenstvu společnosti pokračovat v součinnosti s Ministerstvem dopravy České republiky v přípravě materiálu pro rozhodnutí vlády o založení společnosti ČD Cargo, a.s.; dne 31. 10. 2007 schválila návrh smlouvy o vkladu do společnosti ČD Cargo, a.s.; představenstvo (společnosti České dráhy, a.s. – poznámka soudu) svým usnesením ze dne 7. 8. 2007 schválilo záměr založit dceřinou společnost ČD Cargo, a.s., jediným zakladatelem Českými drahami, a.s., nepeněžitým vkladem části podniku (...)*“ Dle náhledu soudu je tak nepochybné, že bez zcela zásadní (především majetkové) ingerence státu by ke vzniku žalovaného nemohlo dojít. Ve světle uvedeného pak pouhá skutečnost, že se založení a vznik žalovaného řídily normou soukromého práva (obchodním zákoníkem), neobstojí jako znak svědčící pro soukromoprávní charakter žalovaného.

39. Pokud jde o hledisko osoby zřizovatele, je podstatné zmínit, že stát je třeba považovat za zřizovatele i tehdy, kdy jediným společníkem (akcionářem) společnosti je subjekt (prima facie odlišný od státu/veřejnoprávní korporace), výlučně však ovládaný státem (veřejnoprávní korporací). Ústavní soud se k otázce „zprostředkovanosti“ vlivu veřejnoprávní korporace/státu vyjádřil v nálezu ze dne 27. 3. 2018 sp. zn. I. ÚS 1262/17, v němž konstatoval, že: „*Posuzovaná věc se od případů, kdy je jediným společníkem obchodní společnosti přímo veřejnoprávní korporace, liší tím, že výlučný vliv veřejnoprávní korporace na obchodní společnost je zde zprostředkovaný, resp. je uplatňován nepřímo prostřednictvím jiných ovládaných obchodních společností. Právní následky spojené s postavením stěžovatelky jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. pak na veřejnoprávní korporaci v posuzovaném případě dopadají rovněž zprostředkovaně, byť zpravidla v „opačném gardu“. Samotná „zprostředkovanost“ však nic nemění na tom, že v obou případech je to výlučně veřejnoprávní korporace, které ve výsledku jdou přímo nebo nepřímo k tíži veškeré tyto právní následky. V daném případě není jiný než veřejnoprávní korporací – byť i nepřímo – ovládaný*

soukromoprávní subjekt, na který by právní následky spojené s postavení stěžovatelky jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. dopadaly.“ V nyní posuzované věci již soud vyložil, že jediným akcionářem žalobce jsou České dráhy, a.s., tedy subjekt výhradně ovládaný státem z pozice jediného akcionáře Českých drah, a.s. Zároveň je třeba poznamenat, že obchodní korporace České dráhy, a.s., je judikaturou konstantně považována za veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. (viz například rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011 č.j. 9 As 48/2011-129 nebo ze dne 27. 2. 2020 č.j. 8 As 145/2018-61). V této souvislosti soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2019 sp. zn. I. ÚS 4158/18, z něhož se podává, že postavení veřejné instituce lze přiznat obchodní korporaci, ve které je jediným akcionářem jiný povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. Při posouzení hlediska osoby zřizovatele tedy soud dospívá k závěru, že v případě žalovaného je naplněn znak vlastní veřejné, nikoli soukromé instituce.

40. Třetím znakem, který judikatura považuje za charakteristický pro veřejnou instituci, je kreace orgánů státem, neboli je rozhodující, zda se při obsazování pozic v jednotlivých orgánech instituce uplatní autonomní vůle obchodní korporace jako takové či zda vytváření těchto orgánů je přímým či zprostředkovaným projevem vůle státu. Žalovaný je akciovou společností ve smyslu ustanovení § 243 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), jejímž vrcholným orgánem je valná hromada, prostřednictvím které akcionáři vykonávají své právo podílet se na řízení společnosti (§ 398 odst. 1 zákona o obchodních korporacích). Do působnosti valné hromady patří mj. volba orgánů akciové společnosti (volba a odvolání jejích členů), kterými jsou v případě tzv. dualistického systému představenstvo a dozorčí rada (§ 435 – 455 zákona o obchodních korporacích). V případě žalovaného vykonává práva jediného akcionáře obchodní korporace České dráhy, a.s., a tudíž zprostředkovaně stát jako jediný akcionář Českých drah, a.s. Konstituování jednotlivých orgánů (se statutární nebo kontrolní pravomocí) je proto převážně v rukou státu (podle stanov žalovaného volí 2 členy sedmičlenné dozorčí rady zaměstnanci žalovaného), který tak fakticky realizuje působnost valné hromady žalovaného. Není proto důvod nahlížet na žalovaného optikou tohoto dílčího hlediska jinak než jako na veřejnou instituci.
41. Posouzení předchozího hlediska nutně implikuje stejný závěr i pro naplnění kritéria existence státního dohledu nad činností žalobce. Ovládá-li stát tvorbu orgánů žalovaného a prostřednictvím nich řídí a kontroluje činnost žalovaného, nepochybně vykonává dohled nad činností žalovaného ve smyslu uvedeného znaku veřejné instituce. Zcela případný je v tomto kontextu odkaz žalobce na rozhodnutí NSS ze dne 29. 5. 2008 č.j. 8 As 57/2006-67, podle kterého je určující míra skutečného dohledu realizovaného i prostřednictvím nástrojů soukromého práva, nikoli vrchnostensky prováděná kontrola.
42. Soud tedy přistoupil k posouzení posledního dílčího kritéria, kterým je hledisko veřejného účelu instituce. Na tomto místě soud opětovně odkazuje na výše citovanou judikaturu, z níž vyplývá požadavek na kumulativní (nikoli většinové) naplnění všech kritérií nálezu ČEZ a nálezu Letiště Praha. Ačkoli tedy soud vyhodnotil, že v případě žalovaného jsou naplněny znaky veřejné instituce podle hledisek definovaných pod písmeny a) až d) nálezu Letiště Praha, není toto zjištění určující pro (konečný) závěr o veřejné/soukromé povaze žalovaného. Veřejný účel jako typický znak veřejné instituce je nutno dovodit především z legální deklarace takového účelu, pokud jí zákonodárce do právní normy považoval za potřebné vtělit. V posuzované věci je nutno zejména reflektovat, že žalovaný je podnikatelský subjekt, který se účastní hospodářské soutěže v rovnocenném (nemonopolním) postavení jako ostatní soutěžitelé. Předmětem podnikání žalovaného je mj. provozování drážní dopravy podle zákona o dráhách v rozsahu vydaných licencí. Žalovaný v tomto směru přiléhavě konstatoval, že do smluvních vztahů vstupuje pouze jako neveřejný nákladní dopravce, neboli že podle § 24 odst. 3 zákona o dráhách provozuje neveřejnou drážní dopravu. V dopisu ze dne 18. 11. 2016, kterým reagoval na žádost žalobce o informace,

žalovaný uvedl, že rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 16. 12. 2013 bylo stanoveno, že žalovaný již neprovozuje veřejnou drážní dopravu. Soud ověřil, že tuto informaci žalovaný zveřejnil na svých internetových stránkách (www.cdcargo.cz) s tím, že s účinností od 21. 3. 2014 žalovaný vydává pro zajištění neveřejné nákladní dopravy nové dokumenty, a to Smluvní přepravní podmínky ČD Cargo, a.s. (SPP) a Tarif ČD Cargo, a.s. (TVZ), které jsou dostupné na odkazem označených internetových adresách. Neveřejný charakter žalovaným provozované nákladní drážní dopravy v zásadě nedává jakýkoli prostor pro úvahu o tom, že žalovaný má svou činností (existencí, resp. fungováním v širším smyslu) naplňovat veřejný účel. Naopak je třeba akcentovat skutečnost, že povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb., by žalovaného mohla nedůvodně znevýhodnit v jeho postavení v rámci hospodářské soutěže oproti jiným podnikatelským subjektům, kteří informační povinnost nemají (viz bod [76] nálezu ČEZ). Ústavní soud v nálezu ČEZ také poukázal na podstatu existence a fungování obchodní korporace ČEZ, a.s., spočívající především v podnikání, jehož účelem je dosahování zisku. Tato argumentace je podle názoru soudu přílehlavá i v nyní projednávané věci, jelikož žalovaný je v postavení podnikatele ve smyslu § 421 odst. 1 NOZ a zároveň nevykonává veřejnou moc ani se na jejím výkonu nijak nepodílí. Soud rovněž nemůže souhlasit se žalobcem v jeho argumentaci, že hledisko veřejného účelu je u žalovaného třeba spatřovat ve veřejném zájmu na provozování železniční dopravy jakožto ekologicky šetrnějším způsobu přepravy. Ačkoli soud nepochybně veřejný zájem na preferenci ekologických způsobů dopravy, nelze přehlížet, že žalovaný nepožívá jakékoli (veřejné) individuálně koncipované výhody (kompenzace) plynoucí z toho, že provozuje tento ekologicky šetrnější druh dopravy. Jinými slovy řečeno, ekologicky významný (pozitivní) aspekt železniční dopravy sám o sobě nepředurčuje to, že v případě obchodní korporace, jejímž předmětem činnosti je provozování železniční dopravy, je naplněno kritérium veřejného účelu ve smyslu nálezu Letiště Praha. Soud k tomu na okraj dodává, že ekologicky šetrnější je nepochybně i lodní doprava, z čehož ale také nelze dovozovat, že každý provozovatel lodní nákladní dopravy nutně plní veřejný účel.

43. Pokud žalobce dále poukázal na to, že podle zveřejněného přehledu Drážního úřadu zpracovaného ke dni 30. 6. 2020 měl žalovaný licenci jak na přepravu osob, tak na přepravu věcí, není soudu zřejmé, jakou relevanci má tato informace mít, pokud z ní neplyne, že žalovaný provozuje, resp. ke dni podání žádosti o informace provozoval železniční dopravu veřejně. Ani skutečnost, že jediný akcionář žalovaného, České dráhy, a.s., je právním nástupcem státní organizace České dráhy, která byla zřízena k veřejnému účelu (zajištění přepravy osob a věcí po železnici v celostátním měřítku), nemůže nic změnit na výše uvedeném závěru, že žalovaný v době podání žádosti o informace ani následně neměl postavení subjektu, který by plnil veřejně sledovaný účel, jelikož svou činnost realizoval a realizuje jako podnikatel, aniž by byl zvýhodněn oproti jiným podnikatelům. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že v projednávané věci není předmětem řízení posouzení charakteru společnosti České dráhy, a.s., či jejího předchůdce, ale žalovaného jakožto samostatné právnické osoby.
44. Lze uzavřít, že žalovaného nelze za současného právního stavu považovat za veřejnou instituci podle zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný tak nemá postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a jeho sdělení, která žalobce napadl žalobou, nemohou být správním rozhodnutím podle § 65 a násl. s.ř.s. V projednávaném případě tak vůbec není dána pravomoc správních soudů věc rozhodnout, což představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], pro který soud musel žalobu odmítnout.
45. Ve druhém výroku soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

46. Třetí výrok o vrácení soudního poplatku žalobci je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Celý soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení bude žalobci vrácen v souladu s § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu